

El problema no és la unitat

written by Joan Fonollosa | 4 de febrer de 2019

Des de temps immemorials hi ha un debat dins de l'independentisme sobre la unitat: que si cal anar units a les eleccions o no, que si units suma més vots que separats o no, que si tomba que si gira... i resulta que el problema no és aquest.

Efectivament, el problema no és la unitat sinó què se'n fa. De res no serviria una candidatura unitària per renunciar a la República i pactar un nou estatut, de la mateixa manera que no passa res si la majoria independentista del Parlament està formada per un, dos o més grups parlamentaris.

Mireu, si no, els del 155: mai no han parlat d'anar junts, hi ha tres grups al Parlament i ben bé que actuen de manera unitària. Aturem-nos-hi un moment, perquè en aquesta matèria tenim molt per aprendre dels espanyols.

Què passa a Espanya? El PP, C's, el PSOE, fins i tot Podemos i ara també Vox es poden barallar tant com vulguin per tot el que vulguin, però quan es tracta de Catalunya ni els cal discutir: estan d'acord des d'abans de començar; en tot cas criticaran a qui toca portar a la pràctica el que tots volen fer perquè és massa tou; i si casualment algú creu que es passa de frenada, calla com un mort. Unitat? Per a què?

En canvi nosaltres, què fem? Entretinguts en crides a la unitat cada cop més buides i menys creïbles, ningú no fa res efectiu (i ja em perdonareu l'expressió, però ja hem vist massa "jugades mestres" que no es podien explicar i al final ha resultat que eren fum).

Repassem què fa d'efectiu cadascú:

ERC sembla que hagi pactat amb "algú" vés a saber què, potser que els "seus" presoners en sortiran més ben parats si fan

bondat? Doncs si és així, es mereixen tot el que els passi: no només és una traïció als votants i a les bases, sinó que a més és de rucs creure's a hores d'ara res que vingui d'allà. I si no és així, és que encara són més rucs del que sembla.

El PDeCAT, pobret, ja té prou feina a saber on és i qui és. No han superat la clatellada dels Pujol i estan en caiguda lliure –parlo de la direcció, no dels milers de regidors que encara té arreu-. Si no fos perquè encara conserva un grapat de càrrecs institucionals ja no pintaria res. És un mort sense enterrar.

La Crida és un intent lloable del president Puigdemont per superar la situació, però neix amb els mateixos defectes de tots els altres partits, començant per una crida a fer la unitat al seu voltant; si és així poca cosa podrà fer.

La CUP, fidel al seu esperit revolucionari i antisistema, crida molt però no fa res. Exigeix a tort i a dret, però no assumeix cap responsabilitat. I mai no se sap què decidirà la pròxima assemblea. Per no parlar de les errades infantils que fan de tant en tant.

Els exiliats prou feina tenen a sobreviure. Enmig d'aquest desori, poca cosa poden fer més enllà de conservar un caliu de relacions públiques cada cop menys eficaç. Cada dia se'ls veu més sols i més aïllats.

Finalment el govern presumptament efectiu, entre la pressió a què està sotmès des de Madrid, la seva volguda dependència de Brussel·les i, sobretot, els clatellots que dia sí dia també es reparteixen els que li haurien de donar suport, amb prou feines pot gestionar el dia a dia.

No parlo dels presos per a qui tinc, no cal dir-ho, tot el respecte i tota la solidaritat, però en el seu estat ni poden fer res ni poden estar prou informats amb l'amplitud i rapidesa que caldria. Per tant, el millor que poden fer és centrar-se a resoldre de la millor manera possible la seva

situació, però si us plau, que no molestin.

En aquestes condicions és normal que la gent, que és qui ha liderat i impulsat el procés des del començament, es comenci a organitzar pel seu compte. Les primàries, impulsades per l'ANC, són una possibilitat, i ahir mateix naixia l'associació *Unitat per la independència*. Són iniciatives lloables però està per veure la seva efectivitat, especialment si no van coordinades.

Fins aquí el diagnòstic. Ara les solucions que proposo, que per raons òbvies només esbossaré.

1) A hores d'ara ja està clar que la independència serà unilateral o no serà. Per tant, cal preparar-ho i això vol dir control del territori: feina per a l'ANC.

2) Cal saber exactament amb qui es pot comptar i amb qui no a l'administració, en especial Mossos (seria molt greu que a hores d'ara no se sabés encara i no estic segur que se sàpiga) i desactivar els que arribat el cas es posarien a l'altra banda.

3) Començar a treballar les nostres fortaleeses internacionals, que en tenim moltes més de les que pensem: l'EFTA, el gas algerià, un president americà antieuropeu (una oportunitat única en dècades)... Això sí, els purs, progressistes, ètics i no sé quantes coses més, preneu exemple de Podemos i facin el favor de callar. Se'n diu política internacional, noies!

4) Europa només es mou per interessos, és a dir pels diners; per tant, cal fer que li sigui més rendible donar suport que continuar fent l'orni. I *ahí lo dejo*.

5) La desobediència ha de ser una, definitiva i sobretot inesperada: les micro desobediències no serveixen per a res a part de fer patir la gent i mantenir alerta l'enemic.

I tot això com es fa? Doncs la paraula clau és lideratge. A

l'independentisme li cal un líder fort, amb idees clares, decidit i creïble. I sobretot que s'ho cregui.

La qüestió és si tenim disponible algú amb les qualitats necessàries.